

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci **žalobkyně: B. C., o. s.**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Štůskem, advokátem se sídlem Na Výsluní 1234, 277 11 Neratovice, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: S.-E., s. r. o., **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2012, čj. 009701/2012/KUSK, sp. zn. SZ 240564/2011/KUSK REG/KE,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2012, čj. 009701/2012/KUSK, sp. zn. SZ 240564/2011/KUSK REG/KE, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 8579 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Osoba zúčastněná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 20. 3. 2012 napadá shora uvedené rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu H., stavebního úřadu, ze dne 6. 10. 2011, čj. SÚ-08185/2/11-Šan, sp. zn. S-SÚ-08185/11/Šan. Stavební úřad tímto rozhodnutím umístil a povolil osobě zúčastněné na řízení stavbu „Areál montážní haly s administrativním objektem“, na pozemku parc. č. v katastrálním území L.

Žalobkyně namítá, že napadeným rozhodnutím byl porušen jak zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), tak i zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Porušení citovaných právních předpisů spatřuje především v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ, nemá oporu ve spise, a současně procesním postupem žalovaného byla žalobkyně zkrácena na svých právech. Žalobkyně jako občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, se v souladu s § 70 odst. 2 a odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny řádně a včasně přihlásila k účastenství na územním a stavebním řízení týkajícím se výše uvedené stavby. V rámci své přihlášky k řízení vznesla žalobkyně námitku týkající se zhoršené dopravní situace na daném území a z toho plynoucích negativních dopadů na životní prostředí. Žalovaný však, aniž by se s ní vypořádal, odmítl tuto námitku řešit s tím, že se v žádném případě nedotýká zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Žalobkyně navíc v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu podala řadu dalších námitek týkajících se ochrany životního prostředí, které žalovaný ignoroval (odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy postrádá náležitosti stanovené § 68 odst. 3 správního řádu). Žalobkyně dále nesouhlasí ani se zpochybněním svého práva na účast v předmětném řízení ze strany žalovaného spočívajícím v tom, že v jejích platných stanovách je ochrana přírody a krajiny uvedena až na čtvrtém místě. Takovou argumentaci žalovaného považuje žalobkyně za ryze absurdní. Žalovaný proto podle žalobkyně hrubě porušil § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, když jí nepřiznal právo na účast v řízení, a v rozporu s § 28 odst. 1 správního řádu navíc nevydal usnesení o tom, zda žalobkyně účastníkem řízení je či nikoliv. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně (stavebního úřadu) s tím, aby se věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně nečiní sporným, že se žalobkyně do předmětného správního řízení přihlásila. Nemá však za prokázané splnění všech podmínek pro účastenství plynoucích z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný současně nesdílí názor žalobkyně, že námitky uvedla již v přihlášce do řízení, neboť takovou přihlášku podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze současně považovat za námitky podle stavebního zákona. Nespecifikované konstatování žalobkyně v přihlášce navíc ani neobsahuje žádné skutečnosti, z nichž by plynulo, v čem spatřuje ohrožení či dotčení zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Přestože správní orgán I. stupně přiznal žalobkyni postavení účastníka řízení, byla žalobkyně v rámci řízení před správním orgánem I. stupně zcela pasivní a aktivně se nedomáhala žádné ochrany proti nyní tvrzenému zásahu do práv chráněných zájmů na ochranu přírody a krajiny. K námitce, že v napadeném rozhodnutí měl posoudit všechny odvolací námitky, žalovaný uvedl, že v uvedeném rozhodnutí toliko posuzoval skutečnosti mající vliv na možné účastenství žalobkyně ve správním řízení. Pokud správní orgán zamítá odvolání jako nepřípustné, nepostupuje podle § 89 odst. 2 správního řádu, a proto v projednávané věci nebyl povinen zabývat se všemi námitkami žalobkyně v odvolání uvedenými. V napadeném rozhodnutí vycházel z doslovného textu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, který vyžaduje, aby ochrana přírody a krajiny byla podle stanov příslušného občanského sdružení jeho hlavním posláním. Ze stanov žalobkyně ovšem plyne, že ochrana přírody a krajiny není jejím hlavním posláním, neboť mezi základními cíly sdružení je až na čtvrtém místě. Žalovaný závěrem nesouhlasí ani se žalobní námitkou, podle níž měl o postavení žalobkyně rozhodnout podle § 28 správního řádu samostatným usnesením. Postup, kdy odvolací orgán na rozdíl od správního orgánu I. stupně neposoudí postavení odvolatele jako účastníka, aniž by o jeho postavení rozhodl, judikoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku čj. 3 As 8/2005-118 (č. 825/2006 Sb. NSS). V případě spolků je

současně třeba účastenství nazírat materiálně a nikoliv podle toho, s kým příslušný stavební úřad jednal; povinnost rozhodnout o účastenství žalobkyně samostatným rozhodnutím zákon neukládá. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení v rámci svého vyjádření k žalobě především konstatovala, že pozemek, jehož se dané řízení týká, byl velmi pečlivě vybírán, aby nedošlo k neočekávaným problémům, a dodala, že daný pozemek nesousedí s žádnou obytnou zónou. V průběhu územního řízení byly všem zájemcům a zúčastněným k dispozici veškeré podklady k nahlédnutí, a to včetně všech předepsaných studií (hluková, dopravní atd.). Celé přípravě a zpracování věnovala osoba zúčastněná maximální úsilí, navíc projevila snahu věc se žalobkyní projednat. Ze vzájemné komunikace ovšem vyplynulo, že žalobkyně s ní jednat nehodlá. Jak osoba zúčastněná na řízení uzavřela, v jejích stanovách a firemní kultuře je pevně zakotven vztah k životnímu prostředí, přičemž vynakládá vysoké prostředky na snižování energetického a emisního zatížení.

Při jednání u soudu žalobkyně nad rámec žaloby toliko uvedla, že žádný právní předpis nestanoví, jak mají být vymezovány cíle činnosti občanského sdružení, zejména pak v jakém mají být uváděny pořadí. S ohledem na výše uvedené proto setrvala na svém návrhu, aby soud zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení a současně žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný, který narozdíl od žalobkyně nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, u soudu toliko shrnul své písemné vyjádření k žalobě, přičemž zdůraznil, že práva, která mají být dotčena stavebním a územním řízením, je třeba ze strany občanského sdružení doložit a vysvětlit; tvrzení žalobkyně uvedené v přihlášce do řízení však bylo velmi nekonkrétní. Další námitky ani stanoviska občanské sdružení nepodalo, a žaloba je proto nedůvodná.

Osoba zúčastněná na řízení při jednání uvedla, že podle jejích poznatků byla žalobkyně v řízení před správním orgánem pasivní. Poté, co žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním, se jí osoba zúčastněná na řízení pokusila kontaktovat a věc vyřešit, ovšem neúspěšně. Osoba zúčastněná má za to, že svojí činností v žádném případě nezasahuje životní prostředí, jediné snad po dobu výstavby budou podmínky nepatrně zhoršeny.

Ze správního spisu soud v dané věci zjistil následující relevantní skutečnosti:

V návaznosti na žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení osoby zúčastněné na řízení na stavbu „Areál montážní haly s administrativním objektem“, na pozemku parc. č. v k. ú. L., uveřejnil Městský úřad H., stavební úřad, dne 29. 8. 2011, oznámení čj. SÚ-08185/1/11-Šan, o zahájení spojeného územního a stavebního řízení a současně nařídil k projednání uvedené žádosti veřejné ústní jednání.

Dopisem doručeným stavebnímu úřadu dne 2. 9. 2011 označeným jako „*Přihláška do územního a stavebního řízení podle § 70 ZOPK*“, se žalobkyně „*přihlásila za účastníka*“ uvedeného územního a stavebního řízení.

Sdělením ze dne 19. 9. 2011, čj. SÚ-09249/1/11-Šan, žalobkyni stavební úřad oznámil, že ji považuje za účastníka výše uvedeného řízení.

Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2011, čj. SÚ-08185/2/11-Šan, sp. zn. S-SÚ-08185/11/Šan, stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 2. 11. 2011 odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 1. 2012, čj. 009701/2012/KUSK, sp. zn. SZ 240564/2011/KUSK REG/KE.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci bylo nejprve třeba posoudit námitku žalobkyně týkající se procesního postupu žalovaného, podle níž měl otázku jejího účastenství žalovaný posoudit samostatně a vydat o něm samostatné rozhodnutí podle § 28 odst. 1 správního řádu. Pokud by se totiž soud s touto námitkou ztotožnil, byl by nucen již z tohoto důvodu zrušit napadené rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V tomto ohledu však zdejší soud stejně jako žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005-118 (č. 825/2006 Sb. NSS), podle něhož se „*účastníkem správního řízení nestává ten, s kým správní orgán nesprávně jako s účastníkem řízení jednal. Vyjde-li taková vada najevo až po podání odvolání tím, s kým správní orgán prvního stupně nesprávně jednal jako s účastníkem řízení, odvolací správní orgán zamítne jeho odvolání podle § 60 správního řádu jako nepřípustné.*“ Ačkoliv citované rozhodnutí bylo vydáno ještě za předchozí právní úpravy správního řízení [zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)], je zdejší soud toho názoru, že výše uvedené závěry je třeba aplikovat i v případě účinného („nového“) správního řádu. Pokud tedy správní orgán I. stupně s určitou osobou jako účastníkem řízení jednal a odvolací orgán dojde k závěru, že taková osoba účastníkem řízení není, je v souladu se zákonem, pokud její odvolání zamítne jako nepřípustné (tento názor ostatně sdílí též Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 345 a 792). Dospěl-li tedy v rámci odvolacího řízení žalovaný k závěru, že žalobkyně není účastníkem předmětného řízení, postupoval správně, pokud její odvolání zamítl jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, aniž by věcně přezkoumával napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tedy z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je pak soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 8 As 51/2006-112, www.nssoud.cz).

Následně proto zdejší soud přistoupil k hodnocení toho, zda bylo odvolání žalobkyně po právu zamítnuto jako nepřípustné, jinými slovy posuzoval, zda žalovaný rozhodl správně o tom, že žalobkyně není účastníkem předmětného řízení. Relevantní právní úpravu v tomto ohledu představuje ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle jeho odst. 2 „*občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených*

zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.“ Z odst. 3 téhož ustanovení pak plyne, že „občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

Shora citované ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny tak mimo jiné vyžaduje pro účastenství občanských sdružení ve správním řízení splnění dvou podmínek, jejichž naplnění je v projednávané věci sporné, totiž zda hlavním posláním žalobkyně podle jejích stanov je ochrana přírody a krajiny, a zda v rámci daného správního řízení mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle citovaného zákona. Jak přitom plyne ze shora uvedeného odst. 3, dané podmínky musí být splněny kumulativně.

V případě podmínky „hlavního poslání podle stanov“ soud předně odkazuje na text stanov žalobkyně, v jejichž čl. 3 označeném jako „Základní cíle sdružení“, se uvádí, že „Základními cíly sdružení jsou:

- a) ochrana lidských práv a svobod;
- b) prosazování účasti veřejnosti na rozhodování týkajícího se ochrany lidských práv a jiných veřejných zájmů,
- c) zprostředkování kontaktu a spolupráce mezi fyzickými a právníckými osobami věnujícími se ekologickým, lidskoprávním nebo dobročinným činnostem nebo podpoře těchto činností,
- d) ochrana přírody a krajiny,
- e) poskytovat obecně prospěšné služby v oblasti ochrany životního prostředí.“

Žalovaný s ohledem na citované stanovy dospěl k závěru, že pokud je ochrana přírody a krajiny uvedena až na čtvrtém místě v rámci základních cílů uvedených ve stanovách žalobkyně, nejedná se o její hlavní poslání ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. S takovým výkladem shora citovaného ustanovení se zdejší soud nemůže ztotožnit. Pokud žalovaný v rámci hodnocení této otázky vyšel toliko z pořadí „ochrany přírody a krajiny“ v rámci základních cílů žalobkyně, zcela tak pominul smysl daného ustanovení. Ten zdejší soud spatřuje především v tom, aby se účastníky správních řízení podle daného zákona nestávala občanská sdružení zaměřená zcela mimo oblast ochrany životního prostředí (přírody a krajiny), kde by tato ochrana byla ve zjevném rozporu s jasně identifikovanou hlavní činností takového sdružení (např. sportovní oddíly). Stejně tak má dané omezení upravené v citovaném ustanovení za cíl předcházet účelovému zneužívání institutu účastenství ve správním řízení. Výklad zvolený žalovaným však vychází z dosti neurčitěho kritéria spočívajícího v pořadí uvedení určitého cíle ve stanovách. Postupovat při aplikaci daného ustanovení pouze tímto způsobem je podle zdejšího soudu nepřipustné již proto, že takový postup důvodně vyvolává otázky v tom smyslu, zda uvedení daného cíle např. na druhém či třetím místě v rámci cílů ve stanovách již podmínku „hlavního poslání“ naplňuje či nikoliv. Podstatné podle názoru soudu v dané věci je hodnotit ve stanovách vymezené základní cíle žalobkyně ve vzájemné souvislosti; kdyby tak žalovaný učinil, nemohl by přehlédnout, že i cíle ostatní (dříve uvedené) s ochranou přírody a krajiny (ochranou životního prostředí) souvisí. Pokud žalobkyně v rámci svých stanov deklaruje na prvním místě „ochranu lidských práv“, nelze z toho automaticky dovodit, že ochrana přírody

a krajiny není jejím hlavním ve stanovách deklarovaným posláním. Ostatně právo na příznivé životní prostředí je výslovně zakotveno v Listině základních práv a svobod (viz její čl. 35), z čehož lze jednoznačně dovodit, že ochrana přírody a krajiny je nedílnou součástí lidských práv a svobod, jak o nich stanoví žalobkyně hovoří. Pokud tedy žalovaný při hodnocení hlavního poslání žalobkyně podle stanov setrval pouze u shora reprodukováného stanoviska založeného na pořadí tohoto cíle v rámci stanov, nesprávně ustanovení § 70 odst. 2 na projednávanou věc aplikoval, a proto je třeba považovat tuto námitku žalobkyně za důvodnou.

Následně proto soud přistoupil k hodnocení druhé podmínky stanovené v § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny spočívající v možnosti dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny podle citovaného zákona v důsledku daného správního řízení. V rámci své přihlášky do územního a stavebního řízení v projednávané věci žalobkyně uvedla, že „*v území je zhoršená dopravní situace a stavba je navrhována v nedaleké blízkosti obytných domů severně od místa stavby v ul. 9 května a na jihu v ulici Československé armády, kudy bude pravděpodobně vedena staveništní doprava*“. Takové konstatování se podle žalovaného v žádném případě nedotýká zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Podle žalovaného navíc žalobkyně dotčení zájmů ochrany přírody ničím nepodložila. Jak k tomu v žalobou napadeném rozhodnutí dodal, lze naopak dovozovat, že takové zájmy dotčeny nejsou; předmětná stavba se podle územně plánovací dokumentace nachází v zastavitelné ploše s funkčním využitím lehká nerušící výroba, přičemž vydáním územně plánovací dokumentace bylo v území dosaženo dohody veřejnosti, fyzických i právnických osob a dotčených orgánů hájících veřejné zájmy.

Jak již bylo shora nastíněno, podmínkou aplikace § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny je též existence takového řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem. Jak v tomto ohledu vyložil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005-118, č. 825/2006 Sb. NSS, „*účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny*“. V souladu s § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny lze přitom za zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem považovat „*péči o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i o vzhled a přístupnost krajiny*“. Samotné posouzení, zda se v konkrétní věci jedná o takové správní řízení, při němž některé ze zmíněných zájmů mohou být dotčeny, je přitom věcí správního orgánu, u něhož bylo řízení zahájeno a jenž musí zjistit okruh účastníků řízení (event. tak může učinit, jak se ostatně stalo v projednávané věci, též odvolací orgán v rámci řízení o odvolání). Zdejší soud proto v této souvislosti předně konstatuje, že posouzení povahy daného řízení ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je toliko na správním orgánu, přičemž není vázáno na tvrzení či snad dokonce dokazování ze strany občanského sdružení. Důvody uváděné žalobkyní v rámci přihlášky do daného řízení (týkající se zhoršené dopravní situace) jsou tedy podle názoru zdejšího soudu ve vztahu k posouzení jejího účastenství v daném řízení irelevantní. I kdyby totiž v rámci své přihlášky žalobkyně neuvedla důvody žádné, musel by se stejně správní orgán jejím účastenstvím v řízení důsledně zabývat a sám hodnotit, z jakých důvodů je či není předmětné občanské sdružení účastníkem řízení.

Závěr, že se předmětné řízení netýká zájmů ochrany přírody a krajiny, žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil pouze z toho, že stavba bude realizována v rámci zastavitelné plochy (s funkčním využitím lehká nerušící výroba), a to v souladu s územně

plánovací dokumentací. Tato úvaha je však nedostatečná. V tomto ohledu je třeba předně konstatovat, že soulad projektové dokumentace stavby s příslušnou územně plánovací dokumentací je elementární podmínkou řádného průběhu každého stavebního řízení [srov. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Pokud je tedy záměr dané stavby v souladu s územně plánovací dokumentací, neznamená to podle názoru zdejšího soudu automaticky také to, že se nemůže dotýkat zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. K tomu, aby bylo možné řádně posoudit, zda se určitá stavba může těchto zájmů týkat či nikoliv, je třeba důsledně hodnotit, zda se jedná o stavbu zcela novou („na zelené louce“), zde se jedná o stavbu umisťovanou mezi již existujícími stavbami, zda je její funkční využití shodné se sousedními stavbami apod. (srov. shora již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005-118, č. 825/2006 Sb. NSS); ostatně zdejší soud nemá pochybnosti o tom, že i zhoršená dopravní situace zmiňovaná žalobkyní se může ve svém důsledku týkat též zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny (v tomto ohledu je třeba připomenout, že zákon hovoří o „možném“ dotčení, aniž by k němu muselo reálně dojít). Stejně tak žalobkyně uvádí důvody, které se nepochybně mohou týkat též zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, i ve svém odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Nepostupoval-li žalovaný výše naznačeným způsobem, nezbyvá soudu než opětovně konstatovat, že nesprávně aplikoval ve vztahu k žalobkyni ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, v důsledku čehož byla žalobkyně zkrácena v dalším řízení na svých právech. Tvrzená pasivita žalobkyně v rámci řízení před správním orgánem I. stupně pak podle názoru zdejšího soudu na samotnou otázku jejího účastenství v tomto řízení nemůže mít vliv.

S ohledem na výše uvedené má proto zdejší soud za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně vypořádal s otázkou účastenství žalobkyně v daném územním a stavebním řízení, a proto je třeba jeho rozhodnutí zrušit. V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby (vázan právním názorem zdejšího soudu) opětovně posoudil, zda žalobkyně je občanským sdružením, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, a zároveň, zda se v dané věci jedná o řízení, při němž mohly být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, a v návaznosti na to opětovně posoudil její odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v částce 8.579 Kč. Uvedené náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně zástupce ve výši 5.579 Kč. Tato odměna se skládá ze dvou úkonů právní služby po 2.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a účast na jednání před soudem – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), dále náhrada za promeškaný čas v délce 4 půlhodin ve výši 4 x 100 Kč (§ 14 cit. vyhlášky) a náhrada jízdních výdajů ve výši 379 Kč skládající se ze základní náhrady ve výši 222 Kč (cesta z Neratovic do Prahy a zpět, celkem 60 km) a z náhrady výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu ve výši 157 Kč (§ 1 a § 4 vyhlášky č. 429/2011 Sb.). Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen žalobkyni zaplatit k rukám jejího zástupce, JUDr. Jaromíra Štůska, advokáta se sídlem Na Výsluní 1234, 277 11 Neratovice, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Ve vztahu k nákladům osoby zúčastněné na řízení pak soud postupoval podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., z něhož plyne, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud

uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů dalších. V projednávané věci soud osobě zúčastněné na řízení plnění jakékoliv povinnosti neuložil (vyjádřením k žalobě osoba zúčastněná využila toliko svého práva), přičemž soud současně neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by osobě zúčastněné přiznal právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Zdeňka Vlasáková